

โสมสิริ

เขียน

การอ่านดีจากรากศัพท์สันสกฤต

คำนำสำนักพิมพ์

ไม่มีสิ่งใดจริงยั่งยืน ไม่ว่าจะเป็นกลีบดอกไม้ที่ร่วงโรย
หรือสังขารของมนุษย์เองก็ตาม

นั่นคือความเป็นจริงที่จะไม่มีวันเปลี่ยน แต่โสมสิริ
กลับทำให้เราเข้าใจว่า ถึงแม้กลีบกุหลาบจะร่วงโรย แต่ชื่อเสียง
ของเดือน ดร.ณภพ ดลประสพแพรว ไม่เคยโรยรา

เราขอเชิญทุกท่านมาร่วมอาลัยและรำลึกถึงการจากไป
ของชายผู้เป็นดั่งเดือนค่างฟ้า เรื่องราวของเขาจะยังคงสืบต่อไป
อีกนานเท่านาน เป็นอนุสรณ์เดือนค่างฟ้า สลักลึกไว้ในใจของ
ผู้อ่านอย่างมิอาจจางเลือน

พลิกอ่านเรื่องราวไปกับเรา

บทโหมโรงจากข้าผู้ประพันธ์

กุหลาบขาว ตัวแทนความสง่าซึ่งจะยังคงอยู่อย่างไม่มีวัน
จากไปไหน เช่นเดียวกับฉายาที่เขาได้รับ ‘เดือนค่างฟ้า’ คำที่
ใครต่อใครต่างใช้เรียกชายชื่อ ‘เดือน วรรณพ ดลประสพแพรว’

ทุกหนึ่งปีที่ผันผ่านนับตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๖ หน้าโรงแรม
อภิรัชไพศาลจะมีช่อกุหลาบสีขาวนับไม่ถ้วนวางไว้ เพื่อรำลึกถึง
การจากไปของเดือน วรรณพ

มีทั้งช่อเล็ก ช่อใหญ่ แต่ทุกช่อล้วนหมายรำลึกถึงการ
จากไปของเดือนค่างฟ้าแห่งวงการบันเทิงไทย

ในฐานะผู้เขียนนวนิยายเรื่องดังเดือนค่างฟ้า ข้าพเจ้าเขียน
หนังสือเล่มนี้ขึ้นเพื่อแทนความคิดถึงที่มีต่อเขา...ผู้เป็นดังขวัญใจ
ชาวไทยทั่วประเทศ

‘หนังสืออนุสรณ์เดือนค่างฟ้าแห่งวงการบันเทิงไทย

เดือน วรรณพ ดลประสพแพรว’

ผู้ปรารถนาเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งแห่งความทรงจำ

โสเมสิริ

บทรำลึกผ่านไออุ่นแห่งฤดูเหมันต์

หากย้อนเวลากลับไปราว ๔๐ ปีที่แล้ว วงการบันเทิงไทย เคยเกิดการสูญเสียครั้งใหญ่อย่างไม่มีใครคาดคิด การจากไปของนักแสดงดังแห่งยุค ‘เดือน ดรรชนี’ ผู้เป็นทั้งตำนานแบบอย่าง และขวัญใจแฟนหนังไทยในขณะนั้น

ชื่อเสียงอันโด่งดังของเดือนถือว่ายู่บนจุดสูงสุดของเส้นทางสายนักแสดง โดยเฉพาะช่วงที่มีการเปิดตัวภาพยนตร์เรื่อง ‘ผ่านภาพเพื่อพบเจอ’ ในเดือนธันวาคม ปี ๒๕๒๖

เดือน ดรรชนีถูกพูดถึงอย่างล้นหลามตลอดระยะเวลาตั้งแต่ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง เขาเริ่มถ่ายนิยายสารวิทยุรุ่นครั้งแรกตอนอายุ ๑๖ ปี เดิมเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ จึงดูโตกว่าเพื่อนวัยเดียวกัน

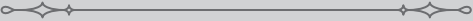
จากนั้นไม่นานก็มีแมวมองจากค่ายต่าง ๆ เล็งเห็นถึงเสน่ห์อันน่าดึงดูดของเด็กหนุ่มคนนี้จึงชักชวนเข้าวงการอย่างเต็มตัว กระนั้นเส้นทางชีวิตของเดือนค้ำฟ้าดวงนี้กลับไม่ได้สวยงามเสมอไป...ติดตามได้ในหนังสืออนุสรณ์เดือนค้ำฟ้าแห่งวงการบันเทิงไทย เดือน ดรรชนี ดลประสบแพรว

ไออุ่นแห่งฤดูเหมันต์

สารบัญ

บทที่ ๐๑	อัตชีวประวัติ เดือน ดรรณภาพ	๑
บทที่ ๐๒	จุดเริ่มต้นของเดือน	๑๓
บทที่ ๐๓	ขวัญใจชาวไทย	๑๙
บทที่ ๐๔	พระเอกนอกจอ	๒๕
บทที่ ๐๕	ดาราบ้นดาล	๒๘
บทที่ ๐๖	ฝากไว้ในเสียงเพลง	๓๑
บทที่ ๐๗	๑๒ ธันวาคมของทุกปี	๓๙
บทที่ ๐๘	รักที่ไม่อาจเปิดเผย	๔๒
บทที่ ๐๙	สัมภาษณ์พิเศษ เดือน ดรรณภาพ	๕๕
บทที่ ๑๐	สัมภาษณ์พิเศษ จากคนในวงการบันเทิง ถึงเดือน ดรรณภาพ	๖๘
บทส่งท้าย		๙๖

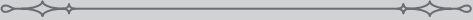

อุทิศแด่ดวงเดือน

ผู้ไม่เคยเลือนหาย

ไปจากความทรงจำ

โสมสිර

บทที่ ๐๑

อัตชีวประวัติ
เดือน ดรัณภพ

ข้าพเจ้านายดรรณพ ดลประสบแพรว์ ชื่อเล่น เตือน ปัจจุบันอายุ ๒๕ ปี เกิดเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๑ ตรงกับวันอังคาร แรม ๙ ค่ำ เดือนยี่ (๒) ปีระกา ข้าพเจ้าเติบโตมาในครอบครัวที่มีเพียงพ่อตรงค์และแม่นิภา เรามีกันอยู่สามคน เดิมทีญาติฝ่ายพ่อและแม่มีน้อยนิดอยู่แล้ว ไม่ค่อยรู้จักใครมากนัก แต่ก็มีความสุข พวกท่านสามารถเลี้ยงดูบุตรชายคนหนึ่งให้เติบโตท่ามกลางการเลี้ยงดูของผู้ปกครองเพียงสองคน บางครั้งก็ยิ้มมือป่าแจ่ม หัวหน้าแม่ครัวประจำสวนส้มตรงค์มาช่วย ป่าแจ่มโอบอุ้มเลี้ยงดูข้าพเจ้าประหนึ่งลูกหลานแท้ๆ ข้าพเจ้าเองก็รักท่านเหมือนแม่แท้ๆ อีกคนเช่นกัน

นานมาแล้ว พ่อเคยเล่าถึงตอนที่ท่านเพิ่งรู้จักกับแม่ให้ฟังว่า ท่านทั้งสองพบกันที่ร้านอาหารตามสั่งติดลำธารเจ้าโปรดของพ่อ วันนั้นเป็นวันธรรมดา ไม่มีเรื่องราวชวนตลกขบขัน กระทั่งท่านพบหญิงสาวคนหนึ่ง เธอมีใบหน้าจิ้มลิ้ม เสียงหวานไพเราะ ยามบทเพลงผ่านวิทยุดังขึ้น สตรีผู้นั้นก็ร้องฮัมตามทำนอง

หลังจากนั้นเธอก็มักจะมานั่งตากลมพร้อมอ่านหนังสือคู่ใจที่ร้านนี้อยู่บ่อยๆ พ่อไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนชอบข้าวของพะรุงพะรังเท่านี้มาก่อน แต่ถ้าประเมินด้วยสายตาได้ก็ไม่ยากว่าทั้งหมดที่ถือมาคงเป็นนวนิยาย ไม่ก็นิตยสารดารา และนับแต่นั้น ร้านอาหารเจ้าโปรดก็ถูกเปลี่ยนยศเป็นเจ้าประจำ

เนื่องจากความโปรดปรานถูกมอบให้สิ่งอื่นที่มีใช้ร้าน แต่เป็นสตรีที่ชื่อนิกา การพบกันของทั้งคู่เกิดขึ้นเป็นนิത്യ ในที่สุดความคุ้นหน้าคุ้นตาจึงดลบันดาลให้ทั้งสองได้รู้จักกัน

วันหนึ่ง ฤๅชคดียืนมือแม่ขาดรู้ย หนังสือสี่ห้าเล่มหล่นกระจัดกระจายเต็มพื้นร้าน เป็นเรื่องน่าอายสำหรับเธอ ตอนนั้นพ่อยังเป็นร้อยตำรวจตรีตรงค์ ดลประสบแพรว ผู้หมวดหนุ่มรีบใช้ไหวพริบและความคล่องแคล่วที่มีเหนือกว่าใคร เร่งมือให้ความช่วยเหลือสุภาพสตรีผู้อ่อนหวาน คราวนั้นแม่ประทับใจไม่น้อย พ่อชอบเล้าอวดโก้โชว์ความเป็นสุภาพบุรุษต่อข้าพเจ้านานภาคภูมิเหลือเกินกับเหตุการณ์นั้น

ทว่าในความโชคร้ายยังมีความโชคดี ที่มีใช้เพียงข้อความบนถุงกระดาษ แต่เป็นการพบเจอและได้ทำความรู้จักของชายหญิงคู่หนึ่ง การตกลงปลงใจของทั้งคู่ดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ

ในระยะเวลาไม่นานหลังงานวิวาห์ แม่ณิกาก็ตั้งครรภ์ พ่อตรงค์ถึงกับวอนให้หลวงลุงช่วยเมตตาตั้งชื่อให้เด็กชายที่เพิ่งลืมตาดูโลก

ชื่อเล่น เดือน แม่ณิกาก็เลือกด้วยใจบรรจง แม่เล่าว่า ทุกครั้งที่อยู่สวนส้ม ไม่มีสิ่งใดสวยงามเทียบเท่าดวงจันทร์ ข้าพเจ้าเห็นด้วย หากแหงนหน้ามองฟ้าในเวลาสิบหกนาฬิกาเศษ ก็พบดวงจันทร์แล้ว

เหลือแค่รอเวลาฟ้ามืด ดวงจันทร์จึงเนติฉาย

ชื่อเล่นคือ ‘เดือน’ ขึ้นต้นด้วย ด.เด็ก

นามสกุลคือ ‘ดลประสบแพรว’ ขึ้นต้นด้วย ด.เด็ก

อย่างนี้ ชื่อจริงขึ้นด้วย ด.เด็ก จะเป็นอะไรไป

“ดร.ณภาพ ดลประสบแพรว ชื่อเพราะมากเลยครับ ผม
อยากให้ลูกใช้ชื่อดร.ณภาพ ถ้าเขาถามก็จะบอกว่าหลวงลุงเป็น
คนตั้งใจให้”

พ่อของข้าพเจ้าดีใจออกหน้าออกตา ท่านโปรดปรานชื่อนี้
เป็นพิเศษ ดูไพเราะเสนาะหู มีหน้าซ้ำยังจดจำได้ง่ายและคงลืม
ได้ยาก ท่านปรารภ

วันนั้นหลวงลุงตอบกลับ “สักวันนะพ่อ เด็กคนนี้จะรู้
ได้เองว่าชื่อนี้มีดีมากกว่าความไพเราะ”

มีเพียงพ่อตรงรค์และข้าพเจ้าที่ถูกหลวงลุงท่านชานเรียก
‘พ่อ’

ถึงวันนี้ข้าพเจ้าเริ่มมั่นใจและเห็นเป็นประจักษ์ดังคำ
หลวงลุงบอก ทั้งชื่อเล่น ชื่อจริง จวบจนถึงนามสกุล ล้วนแล้ว
แต่นำพาเรื่องราวดี ๆ มาบรรจบพบเจอกัน

วัยเด็กข้าพเจ้าเติบโตมาในสวนที่พ่อตรงรค์พัฒนาให้
ก้าวหน้าเท่าทันตลาดและเศรษฐกิจชาวสวน ข้าพเจ้าเคยมีเพื่อน
วัยไล่เลี่ยกันอยู่สองสามคน แต่ไม่นานพวกเขาก็ย้ายบ้าน ย้าย
ถิ่นฐาน แม้กระทั่งเพื่อนที่เป็นลูกหลานคนในสวนลุ่ม...ก็จำต้อง
แยกย้ายจากกันไป

ชะตาชีวิตคงไม่ปรารถนาลิขิตให้ข้าพเจ้าพบมิตรที่ยืนยาว

ข้าพเจ้าไม่มีเพื่อน เพราะเดิมเป็นคนแสดงออกอย่างตรงไปตรงมาไม่เก้ง กลายคนให้เหตุผลไม่กล้าเข้าใกล้ เพียงเพราะดวงตาของข้าพเจ้าแลดูเศร้า ดูไม่สุข แต่บางครั้งกลับดูพิโรธจนไม่อาจคาดเดา

ข้าพเจ้าเองก็พลาดเวลาเกินกว่าจะเข้าหาคนเหล่านั้น ชีวิตวัยเด็กของข้าพเจ้าจึงไร้ซึ่งมิตร หรือที่คนอื่นเรียกกันว่า ‘เพื่อน’

มิตรที่ข้าพเจ้ามี มีเพียงพ่อ แม่ ป้าแจ่ม ลุงแดง และคนอื่นๆ ในสวน

ข้าพเจ้าให้ความสำคัญกับพวกเขาเป็นอันดับแรก กระทั่งอายุเจ็ดขวบ ความสำคัญของข้าพเจ้าก็ร่วโรยไปตามฤดูกาล ชีวิต แม้ถูกบ่มเพาะให้เตรียมใจไว้แต่เนิ่นๆ ทว่าเมื่อถึงคราวที่ต้องอำลา ก็ไม่อาจทำใจ

แม่จากไปในตอนที่เด็กชายดรัณพอายุเจ็ดขวบ

ข้าพเจ้าเคยโกรธความไร้เดียงสาของตอนที่แม่จากไปแล้ว ในขณะข้าพเจ้านั่งวาดรูปบ้านและครอบครัวของเราอยู่ที่พื้นข้างๆ เติงนอน

บ้านไม้ไม้โบราณ มีต้นส้มไม้ร้อย คนงานนับสิบ คนสนิทนับห้า...ข้าพเจ้า พ่อ แม่ ลุงแดง และป้าแจ่ม

เรา ๕ คนสนิทกัน แต่วันนั้นคนสนิทเราจากไปแล้ว
หนึ่งคน ไม่อยากให้มีคนที่สอง คนที่สาม หรือคนที่สี่

ข้าพเจ้ากักตัวอยู่ในห้องนอนที่มีเตียงนุ่ม ๆ เตียงที่แม่นั่งเฝ้าข้าพเจ้าพร้อมอ่านหนังสือให้ฟังก่อนนอน ความเงียบพลันนำพาให้ข้าพเจ้ากลับมาคิดทบทวน บ้านหลังนี้อบอุ่นเหลือเกิน ไม่รู้ว่าสถาปนิกที่เป็นคนรู้จักของพ่อฝีมือเก่งกาจหรือไร ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ดูจดจำง่ายไปเสียหมด ใช่เพราะข้าวของไม่เยอะ หรือเพราะแต่ละมุมมีเอกลักษณ์

อาจเพราะสถานที่แห่งนี้ได้เต็มไปด้วยความทรงจำ...

วันที่แม่เดินทางข้ามสะพานสุพรรณบุรี ป้าแจ่มเคาะเรียกข้าพเจ้าให้ออกมาจากห้อง ข้าพเจ้านิ่งเงียบ ไม่ปริปาก ไม่มีน้ำตา กระทั่งได้ยินเสียงไขกุญแจ

“ผมขออยู่คนเดียวก่อนนะครับ ถ้าผมสงบสติอารมณ์ได้แล้ว ผมจะออกไปหาป้าแจ่มนะ”

ป้าแจ่มบอกว่าเธอกลัว ความสุภาพของลุ่มเสียงแตกต่างจากเด็กวัยเดียวกัน ท่านไม่กล้าแม้แต่เข้ามาหา ทั้งที่ผลักประตูเข้ามาคงพบปะหน้ากันแล้ว

การสูญเสียครั้งนั้นทำให้ข้าพเจ้าเพิ่งรู้ตัวเมื่อสายไป
เด็กชายดริณภพทำชีวิตวัยเด็กหล่นหายไปแต่เมื่อไร
ทั้งที่อายุแค่เจ็ดขวบเอง

หากย้อนเวลากลับไปรำลึกถึงเรื่องตอนนั้น คนที่น่าสงสารที่สุดไม่แพ้กัน คงเป็นพ่อตรงๆ ท่านเหนื่อยล้าจากการปฏิบัติหน้าที่ ไม่ใช่ในฐานะตำรวจ แต่ในฐานะสามีที่สูญเสียภรรยา

ผู้เป็นดังชีวิตและดวงใจ

พ่อไม่มีน้ำตา มีแต่หยาดเหงื่อกับขอบตาแดงๆที่ข้าพเจ้า
มองเห็น กลับกันลูกชายคนนี้แอบร้องไห้คนเดียวจนไม่เหลือ
น้ำตาสักหยด

พ่อตรงค์ทำให้ข้าพเจ้าอยากโตไปเป็นคนที่เข้มแข็ง

พ่อตรงค์ทำให้ข้าพเจ้าอยากโตไปเป็นผู้นำครอบครัวและ
คนงานอีกมาก

แม้พ่อตรงค์หน้าตาตุตุ แต่จิตใจอ่อนโยน เหมือนกับ
เพื่อนของท่าน ‘คุณลุงภูผา’

เรียกสั้นๆ ‘ลุงผา’ ท่านเอ็นดูข้าพเจ้าเหมือนลูกเหมือน
หลานในไส้ แม้บางครั้งอาจเผลอกระทำในสิ่งที่ไม่เหมาะไม่ควร
และมักถูกลงโทษตามระเบียบคนเคร่งครัด แต่ก็ตามมาด้วยการ
ตักเตือนในแบบผู้ใหญ่ที่ปรารถนาดีต่อกัน หลายคนตัดสินท่าน
จากรูปลักษณ์ภายนอกอันน่าเกรงขาม เช่นเดียวกับพ่อตรงค์ที่
ถูกคนอื่นตัดสินแบบเดียวกัน

แต่อย่างไร...ข้าพเจ้าก็เคารพท่านทั้งสอง แม้พวกท่าน
หน้าดุ แต่ก็น่ารัก

เป็นเพื่อนที่เข้ากันดี เข้าหากันทุกเรื่อง เหมือนพี่น้อง
ท้องเดียวกัน

ช่วงขึ้นมกราคมเป็นช่วงที่ชีวิตริเริ่มเปลี่ยนแปลง ข้าพเจ้าได้รับการชักชวนให้เข้าวงการบันเทิงด้วยการถ่ายแบบนิตยสาร เป็นการเปิดประสบการณ์ใหม่ที่ไม่เคยทำ

ช่วงแรกยังไร้ความมั่นใจ ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง แม้หลังจากนั้นจะได้มาถ่ายแบบหลายครั้ง แต่ก็ยังรู้สึกไม่ชินสักทีเมื่ออยู่หน้ากล้อง

อย่างไรเสีย โลกมักเหวี่ยงคนบ้าบิ่นมาพบเจอกันได้ตลอด ข้าพเจ้าพบมิตรสหายผู้แรกในวงการบันเทิง เขาชื่อ ‘ชิป’ ดูเด็กกว่าข้าพเจ้าหน่อยๆ อาจด้วยอายุเพิ่งย่างเข้าสิบสามสิบสี่ปีเศษได้ หน้าตาเด็กคนนั้นเรียกได้ว่าดูดีเลยทีเดียว ดวงตาเฉียวคม มีเสน่ห์เหมือนพวกดารานักร้องฮอลลีวูด ซึ่งดูเค้าอีกไม่นานคงต้องมีชื่อเสียงแน่นอน

“มั่นใจหน่อยสิครับ หน้าตาแบบพีน่ะเขาเรียกว่าหล่อไม่มีที่ติ ลองทำมันแบบไม่ต้องสนใจใครดีไหม ผมว่าช่วยได้ ลองมองตากล้องเป็นหมูเห็ดเป็ดไก่ ผักชี ข่า ตะไคร้ พื้ลองทำดู”

จริงดังที่ชิปบอก ข้าพเจ้าเริ่มค้นพบความสุขกับการอยู่หน้ากล้อง ด้วยความคิดที่ว่าตากล้องคือ ‘อากาศ’ ไม่ใช่สัตว์หรือวัชพืชชนิดใด

จากนั้นข้าพเจ้าจึงเริ่มสนใจการแสดงขึ้นมา ทว่าไม่นานมานี้ในสวนส้มเพิ่งจัดงานชาวดำของน้องสาวบ้าแจ่มไป แถมยังมีหลานชายวัยไม่กี่ขวบติดมาด้วย วันๆ เด็กคนนั้นก็เอาแต่คลาน

ไปมาไม่รู้ชื่อไหนอ๊ะ

อาจดูไม่ใช่เรื่องที่จะเกี่ยวข้องกันมากนัก แต่ในสายตา
ผู้ใหญ่ มองว่าวงการมาชาชนน่าเป็นห่วงเหลือเกิน

ข้าพเจ้าทราบดี พ่ออาจไม่ปลื้มนักที่ลูกชายเพียงคนเดียว
ไม่สามารถดำรงสืบต่อความประสงค์ในวิชาชีพเดียวกันได้ กระนั้น
ข้าพเจ้าขอเพียงโอกาสได้ทำและพิสูจน์ตัวตน

ป่าแจ่มก็ห่วง เพราะน้องสาวเธอที่เพิ่งจากไปก็ถูกหลอก
ด้วยอาชีพไม่มั่นคงเช่นนี้ แต่เธอไม่สามารถกำหนดชีวิตใครได้
จึงทำได้เพียงคอยตามดูอยู่ห่างๆ และยินดีในทุกความสำเร็จ

“ถ้าคุณเดือนชอบทางนี้จริง ๆ ก็ทำให้เต็มที่เลยนะคะ ป้า
จะรอเอาดอกไม้ไปมอบให้ในวันที่คุณเดือนประสบความสำเร็จ”

ป่าแจ่มบอก ข้าพเจ้ารู้สึกโชคดีที่มีตรซึ่งมีอยู่น้อยนิด อยู่
ด้วยกันโดยไม่ตัดสินการกระทำของข้าพเจ้าล่วงหน้าไปก่อน

แม้ปากบอกปาว ๆ ว่าเป็นห่วง แต่ก็ยินดีสนับสนุนคำจูน

ขณะเดียวกัน ก็ถึงคราวที่ป่าแจ่มต้องผลักดันหน้าที่จาก
แม่หนุ่มผู้เลี้ยงดูธรรณพมาคอยดูแล ‘เด่นชัย’ แทน เด็กชาย
ตัวกลมเพรียวเต็บโตมาเป็นคนสดใส มีวิสัยช่างพูดช่างถาม
จนบางครั้งข้าพเจ้าก็จนปัญญาจะหาคำตอบ

เขาเหมือนมนุษย์ที่ไม่มีปัญหากับการขาดน้ำ เขาชอบพูด
ชอบแซว เป็นมิตรกับทุกคน แม้กระทั่งกับคนแปลกหน้าที่ไม่เคย
เจอกัน...

ข้าพเจ้าเติบโตในวงการบันเทิงโดยมีผู้จัดการส่วนตัวชื่อ 'ภัทรดนัย' ข้าพเจ้าเรียก 'ภัทร' ก่อนหน้าเขาเป็นแมวมอง แต่ไม่รู้อะไรตลอดใจถึงเชื่อมั่นในตัวข้าพเจ้า ถึงขั้นผันตัวขอมาดูแลด้วยตนเอง

ภัทรมีประสบการณ์ในวงการบันเทิงมานาน รู้จักคนมากมายด้วยนิสัยช่างเจรจา และมักเป็นแบบอย่างให้ข้าพเจ้าหลายอย่าง ข้าพเจ้านับถือภัทรเป็นมิตรอีกท่าน เป็นพี่ชายอีกคน

ภัทรทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจความรู้สึกของครอบครัวที่มีพี่ชายกับน้องชาย

ภัทรพาข้าพเจ้าไปฝากกับผู้หลักผู้ใหญ่หลายท่าน ทุกท่านต่างเอ็นดู แต่ครั้งหนึ่งก็เคยทำให้เขาผิดหวัง สุดท้ายเขาก็ต้องแบกรับความผิดแทน

ปัญหานั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องปรับตัว แม้อายุเพียงสิบเจ็ดสิบแปด แต่ข้าพเจ้าต้องโตขึ้นในชั่วข้ามคืน

ภัทรสอน การอยู่ในวงการนี้ไม่ได้สวยหรูหรืองดงามอย่างที่เห็นผ่านภาพจอเงิน ฉะนั้นก่อนทำอะไรต้องคิดให้รอบคอบ

ข้าพเจ้าจดจำและตั้งใจต่อการให้อภัยในครั้งนั้น

ภัทรทำให้ข้าพเจ้าเกือบล้มเสียสนิทว่าการเป็นลูกคนเดียวรู้สึกอย่างไร

ข้าพเจ้าเคารพและยกย่องเขา เสมอมา